

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. L. T.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
adresa Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, č. j. OAM-1002/BA-BA07-BA03-Z-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025 čj. OAM-1002/BA-BA07-BA03-Z-2025 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18.404,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen zákon o azylu) v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 12. 2025.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 9. 2025. Žalobce však namítal, že svou žádost podal již v pátek 5. 9. 2025. Dne 4. 9. 2025 se právní zástupce žalobce telefonicky za přítomnosti vietnamsky hovořící zaměstnankyně právního zástupce spojil se žalobcem, který byl toho času zajištěn v ZZC Balková. Žalobce vyličil právnímu zástupci svou situaci a projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Jelikož žalobce byl v zajištění a nehovoří česky, a jelikož nevěděl, vůči komu svou žádost o mezinárodní ochranu směřovat, právní zástupce žalobce se následující den, tedy 5. 9. 2025, dostavil do ZZC Balková, aby žalobci mohl pomoci s podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Dle § 46a odst. 4 byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí o zajištění do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Posledním dnem lhůty pro vydání rozhodnutí tak byl den 12. 9. 2025. Žalovaný nesprávně určil jako den podání žádosti den 8. 9. 2025 a rozhodnutí vydané 15. 9. 2025 bylo vydáno po uplynutí zákonné lhůty.
3. Dále žalobce v žalobě namítal, že protokol o podaném vysvětlení byl sepsán s ohledem na potřeby policejního orgánu, který rozhoduje o zajištění za účelem správního vyhoštění, proto nemá vypovídací hodnotu, pokud jde o otázku možnosti užití zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Právní zástupce žalobce z praxe ví, že cizinci při výpovědi na policii špatně chápou, že otázky vyslychajícího policisty směřují pouze k politickým azylovým důvodům či obavám přímo ze státu původu. Tyto otázky však nevyčerpávají rozsah azylového zákona a výčet azylově relevantních důvodů. Žalobce přitom u výsledku vysloveně uvedl, že má na území Vietnamské socialistické republiky dluhy, a proto se nemůže vrátit zpět. To však žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nerefletoval, pouze tuto skutečnost zmínil, aniž by z toho vyvozoval jakékoliv důsledky pro návrat žalobce do Vietnamské socialistické republiky. Žalovaný měl před vydáním rozhodnutí žalobce podle jeho názoru vyslechnout ohledně okolností jeho výskytu v České republice a jeho ubytování. Tím mu mohl a měl dát prostor pro zmírnění obav z účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný rovněž zcela rezignoval na zjištění žalobcovy ochoty dodržovat zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. V případě, že správní orgán sám aktivně nezjišťuje možnost nahrazení zajištění zvláštními opatřeními dle § 47 zákona o azylu, nemůže dojít k adekvátnímu posouzení otázky, zdali je vůbec zajištění jako takové možné. Od žalobce pak jde stěží očekávat, že by jakožto zajištěný cizinec nějakým způsobem skutkově zjištění správního orgánu korigoval či doplňoval. Takovou možnost zajištěný cizinec prakticky nemá. Žalobce si je vědom, že dle ust. § 46a odst. 6 zákona o azylu je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení. Toto ustanovení však podle jeho názoru nelze vykládat tak, že správnímu orgánu umožňuje rozhodnout o zajištění na základě neúplných či nesprávných skutkových zjištění. Uvedené sice znamená, že se před vydáním rozhodnutí nevede formalizované správní řízení, a tím pádem ani není prováděno dokazování, to však nemůže znamenat, že je možné vydat rozhodnutí bez dostatečných důvodů.
4. Žalobce v žalobě dále uváděl, že sama skutečnost, že cizinec o mezinárodní ochranu požádal v zařízení o zajištění cizinců, tak nepostačuje k tomu, aby bylo možné cizince podezřívát, že žádost o mezinárodní ochranu podal účelově. Kdyby tomu tak bylo, ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o

azylu by umožňovalo zajistit cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, bez dalšího. Navíc, jak bylo již řečeno, správní orgán kromě nemá prakticky žádné poznatky stran situace a motivace žalobce, jelikož je nezjišťoval. Žalovaný nevysvětluje, proč právě v případě žalobce má za to, že musí být zajištěn, pouze sděluje, že se na území nacházel neoprávněně a opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal až v ZZC, což je výchozí situace absolutní většiny žádostí o mezinárodní ochranu, které jsou podány v ZZC.

III.

Vyjádření žalovaného

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl její zamítnutí s tím, že dne 2.9.2025 byla hlídkou kontrolována osoba v asijské restauraci Asian Wok na adrese Soběslavská 3220, Tábor, která zde připravovala suroviny. Dotyčný se původně prokázal povolením k pobytu a řidičským průkazem, vše na jméno N. H. T., nar. X., st. přísl. V. Vzhledem k důvodnému podezření z použití dokladů jiné osoby kontrolovaný muž toto potvrdil a předložil fotografii svého skutečného cestovního pasu č. X. Následnou lustrací bylo zjištěno, že cizinec není držitelem žádného platného povolení k pobytu na území ČR ani EU a z důvodu zjištěného neoprávněného pobytu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce uvedl, že jeho cesta do Evropy začala 5.10.2023 příletem do Maďarska, kde měl povolení k pobytu. Po roce a půl pobytu a práce v Maďarsku přijel 1.3.2025 autobusem do Prahy. Po práci na různých místech v hlavním městě se před týdnem přesunul do Tábora. Všechny doklady, které policii předložil, byly dle jeho slov od kamaráda z Prahy, který mu je dal, aby je použil pro sebe při cestování a hledání práce. Sám měl sice maďarské povolení, ale to mu vypršelo už vloni a pokusy o prodloužení ztroskotaly. Cizinec se přiznal, že si byl plně vědom, že v ČR pobývá nelegálně a používá doklady cizí osoby. Nelegální status neřešil, protože používal jinou identitu a doufal, že pokud najde dobrou práci, zůstane. O azyl nikde nežádal. Dále potvrdil, že se hodlá vrátit zpět do Vietnamu, kde není nijak ohrožen - nehrozí mu mučení ani trest smrti - a kde na něj čekají rodiče a širší rodina. Uvedl, že je svobodný, bezdětný a v ČR nemá příbuzné ani peníze na další pobyt. S ohledem na prokázané jednání (užívání dokladů jiné osoby, neoprávněný pobyt a nelegální zaměstnání) správní orgán Policie ČR shledal, že uložení mírnějších opatření by bylo neúčinné. Z tohoto důvodu bylo přistoupeno k zajištění cizince a jeho umístění do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 4.9.2025 bylo žalobci uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění z členských států EU na dobu 4 let (č. j. KRPC-115289-44/ČJ-2025-020023). Důvodem rozhodnutí bylo dle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců prokázání se dokladem jiné osoby, neoprávněný pobyt a nelegální výkon zaměstnání. Dne 8.9.2025 podal výše jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na skutečnost, že žalobce pobýval v České republice nelegálně, a to zcela vědomě, a jeho pobyt by zjevně pokračoval, pokud by nebyl zadržen policií. Svoji žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení policií a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho předchozí výpovědi nebylo zřejmé, že by mu v dřívějším podání žádosti cokoliv bránilo. Ostatně ani neuvedl žádné důvody jejího podání a žalovaný na základě tohoto tak došel k závěru, že jeho žádost byla podána pouze s cílem oddálit nebo zmařit správní vyhoštění, které se po jeho zajištění stalo reálným. Žalobce měl možnost požádat o ochranu dříve, v Maďarsku, kde pobýval před příjezdem do České republiky. Sám žalobce přitom prohlásil, že nemá s návratem do své vlasti žádný problém.
6. Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“ (z

rozsudku NSS v Brně, č.j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 06. 2016, č.j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle žalovaného je třeba také uvést, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, konstatoval, že: „[...] v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.[...] Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné“ (bod 24 a 27). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[t]aková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy, jako v posuzované věci, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života [...]“ (bod 28). „Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince“ (bod 31).

7. K obsahu žaloby žalovaný uvedl, že námitky v ní obsažené zlehčují situaci žalovaného se snahou popírat evidentní skutečnosti, které byly a jsou žalobci zcela známy. Z tohoto důvodu není tak na místě rozporovat rozhodnutí o zajištění, na kterém je založeno celé znění žalo by, když přitom sám žalobce prohlásil, že si byl vědom, že v ČR pobývá nelegálně a používá doklady cizí osoby.
8. Žalovaný měl za to, že dostatečně odůvodnil nutnost zajištění žalobce. S případným uplatněním mírnějších opatření, jak žalobce navrhuje v podané žalobě, se žalovaný taktéž vypořádal ve svém rozhodnutí, konkrétně na straně 2 žalovaný uvedl, že z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné. Sám žalobce navíc prohlásil, že nemá s návratem do své vlasti žádný problém.
9. K žalobní námitce, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, která je stanovena v ust. § 46a odst. 4 zákona o azylu, uvádíme, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti, neboť jak je uvedeno ve vyznění o předání rozhodnutí o zajištění (součástí zaslaných správních podkladů), tedy že dne 9.9.2025 bylo vydáno napadené rozhodnutí ve věci zajištění žalobce, které mu bylo předáno dne 15.9.2025. Toto bylo v reakci na podanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 8.9.2025. Toto žalobce nijak nerozpорије, naopak s těmito daty pracuje v podané žalobě. Žalovaný má tak za to, že nepostupoval v rozporu s ust. § 46a odst. 4. zákona o azylu.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
11. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je důvodná.
13. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE České Budějovice), č. j. KRPC-115289-35/ČJ-2025-020023 ze dne 3. 9. 2025, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že dne 2. 9. 2025 byl kontrolován hlídkou v asijské restauraci Asian Wok na adrese Soběslavská 3220, 39005 Tábor, kdy v době kontroly připravoval suroviny ve zmíněné restauraci. Následně se prokázal povolením k pobytu s platností do 10. 12. 2025, dále předložil řidičský průkaz, vydaný ČR, s platností do 25. 1. 2026 a platební kartu společnosti Česká spořitelna s dobou platnosti do 09/2024. Všechny zmíněné doklady byly vydány na jméno N. H. T., nar. X., st. přísl. V. a hlídkou bylo pojato podezření, že se jedná o doklady jiné osoby, což jmenovaný následně potvrdil a předložil telefon, ve kterém měl fotografii svého cestovního pasu č. X. Lustrací bylo zjištěno, že cizinec není držitelem žádného povolení k pobytu na území ČR ani EU.
14. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 2. 9. 2025 žalobce uvedl, že do Evropy přicestoval dne 5. 10. 2023 letecky do Maďarska, kde měl vydané povolení k pobytu a kde pobýval a pracoval až do března letošního roku, kdy 1. 3. 2025 přicestoval pozemní cestou autobusem do ČR, konkrétně do Prahy. Měl vydané maďarské povolení k pobytu, kterému v loňském roce skončila platnost a které si prostřednictvím kamaráda pokoušel prodloužit, ale bohužel to dle něj asi nedopadlo. Na otázku, za jakým účelem přicestoval na území členských států Evropské unie, uvedl, že kvůli práci. Doklady měl od kamaráda, za účelem použití jeho identity jako své při cestování a hledání si práce. Jiný doklad totožnosti nemá. Je si vědom, že pobývá na území nelegálně bez oprávnění k pobytu. Je si vědom, že se nemůže prokazovat dokladem jiné osoby. Neoprávněný pobyt zatím neřešil, ani to neměl v plánu. Používal jinou identitu. Na otázku, jak dlouho chce pobývat na území ČR, uvedl, žalobce, že, kdyby si našel dobrou práci, tak by tady zůstal. Na otázku, zda hodlá odcestovat z České republiky, žalobce uvedl, že ano, že se chce vrátit do Vietnamu. Obživu si zajišťuje příležitostnou prací v Praze a teď poslední týden v restauraci v Táboře. Nemá sjednané zdravotní pojištění ani stálou adresu. Na další pobyt nemá peníze, protože měl nízký plat, který mu vystačil pouze na jídlo. Je svobodný, nemá manželku ani děti. Má pouze rodiče, kteří žijí ve Vietnamu, v České republice nemá nikoho. V České republice nemá žádnou doručovací adresu. Prohlásil, že ve Vietnamu není žádným způsobem ohrožen na životě, nehrozí mu mučení, trest smrti, nevolnictví či zbavení svobody, je mu tam dle jeho slov zaručeno právo na osobní bezpečnost, účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, a není mu známa žádná překážka vycestování z území ČR. Ve Vietnamu má pouze dluhy.

15. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 4. 9. 2025 pod čj. KRPC-115289-44/CJ-2025-020023 bylo Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, odborem cizinecké policie, vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu prokázání se dokladem, který je padělán, nebo dokladem jiné osoby, z důvodu pobývání na území ČR bez platného oprávnění pobytu a z důvodu zaměstnání bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání. Současně byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále také „členské státy Evropské unie a další území“) a to na dobu 4 roky.
16. Dále podle obsahu správního spisu podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany 8. 9. 2025, žalobce k žalobě přikládal doklad o podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 5. 9. 2025, žalobou napadené rozhodnutí je datované 9. 9. 2025 a žalobci bylo předáno dne 15. 9. 2025.
17. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
19. Podle § 46a odst. 4 zákona o azylu „*Jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
20. V rozsudku ze dne 9. 1. 2026 čj. 5 Azs 252/2025-30 v bodech 12-16 Nejvyšší správní soud uvedl:
21. [12] Podle stěžovatele však bylo o jeho zajištění rozhodnuto po uplynutí lhůty stanovené §46a odst. 4 větou první zákona o azylu, podle které jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
22. [13] Charakterem této lhůty se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014-34. Dospěl k závěru, že jde o lhůtu propadnou, po jejímž marném uplynutí nelze rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vydat, resp. pokud bylo takto vydáno, jde o rozhodnutí nezákonné. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud též vysvětlil, že v zákonné lhůtě musí být rozhodnutí nejen vyhotoveno, ale též doručeno. Cizinec by totiž měl být omezen na svobodě co možná nejkratší dobu a je třeba přihlídnout k tomu, že doručování provádějí samotní zaměstnanci žalovaného, zajištěný cizinec je správnímu orgánu k dispozici 24 hodin denně, a neprodlenému doručení by tedy nemělo nic bránit. Tyto závěry zdejší soud ve své judikatuře již několikrát potvrdil (viz rozsudky ze dne 15. 6. 2017, č. j. 5 Azs 107/2017-28, ze dne 30. 5. 2022, č. j. 7 Azs 56/2022-26, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 10 Azs 41/2020-43, či ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019-49).

23. [14] V posuzované věci z protokolu o předání rozhodnutí založeného ve správním spise vyplývá, že bylo žalobou napadené rozhodnutí o zajištění doručeno stěžovateli dne 15. 9. 2025 (pondělí). Podle rozhodnutí o zajištění podal stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu v pondělí 8. 9. 2025, čemuž odpovídá i ve správním spise založená písemnost „žádost o udělení mezinárodní ochrany“, na které je razítkem vyznačené datum 8. 9. 2025. Pokud by stěžovatel skutečně požádal o mezinárodní ochranu v tento den, lhůta pěti pracovních dnů pro (doručení) rozhodnutí o zajištění by byla zachována. Stěžovatel však ve své žalobě tvrdil, že o mezinárodní ochranu žádal již v pátek 5. 9. 2025, což se pokoušel doložit i listinou, kterou krajskému soudu předložil a o níž tvrdil, že je opatřená razítkem a číslem příslušníka Policie České republiky. Pokud by stěžovatel skutečně o mezinárodní ochranu požádal již dne 5. 9. 2025, posledním dnem propadné lhůty podle §46a odst. 4 zákona o azylu by byl pátek 12. 9. 2025. Rozhodnutí o zajištění doručené stěžovateli v pondělí 15. 9. 2025 by tak bylo doručeno po uplynutí této lhůty, a bylo by tedy nezákonné.
24. [15] Krajský soud se však otázkou okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu nezabýval, neboť podle jeho názoru žalovaný rozhodl dne 9.9. 2025, a zákonná lhůta tak podle něj byla zachována i v případě, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu již v pátek 5. 9. 2025. Tento jeho právní názor je ovšem v rozporu se shora uvedenou konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž není pro posouzení zachování lhůty podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu rozhodné datum vyhotovení rozhodnutí o zajištění (zde 9. 9. 2025), ale datum jeho doručení (zde 15. 9. 2025). V důsledku tohoto nesprávného posouzení se krajský soud vyhnul vyhodnocení zcela zásadní otázky počátku běhu lhůty, tj. otázky, kdy byla žádost o mezinárodní ochranu podána. Právě na tu je však nutno odpovědět, aby bylo možno zjistit, zda bylo o zajištění stěžovatele rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě.“
25. Soud je vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu, tj. že lhůta uvedená v § 46 odst. 4 zákona o azylu, podle níž *„rozhodne ministerstvo o zajištění do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti“* je vykládána tak, že do 5 pracovních dnů od podání žádosti o mezinárodní ochranu je ministerstvo povinno nejen rozhodnout o zajištění, nýbrž také rozhodnutí o zajištění doručit zajištěnému.
26. V dané věci je nesporné, že k doručení rozhodnutí o zajištění žalobce došlo dne 15. 9. 2025. Tento den byl pondělí. Lhůta 5 pracovních dní dle § 46 odst. 4 zákona o azylu by byla zachována, pokud by byla žádost o mezinárodní ochranu podána 8. 9. 2025, jak uvádí žalovaný.
27. Žalobce však k žalobě přiložil listinu ze dne 5. 9. 2025, podle níž podává žádost o mezinárodní ochranu, neboť se obává návratu do Vietnamu. Listina obsahuje razítko Ředitelství služby cizinecké policie Praha č. 37 a podpis osoby se služebním číslem 284332. Ze žaloby vyplývá, že žalobce podal tuto žádost v ZZC Balková za přítomnosti Mgr. Alberta Kayeda.
28. K žalobcem předložené listině se žalovaný ve vyjádření k žalobě nijak nevyjádřil, ani ji nijak nezpochybnil.
29. Soud na základě těchto okolností dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu tak, jak uvádí a dokládá v žalobě, tedy 5. 9. 2025 (tj. v pátek). Lhůta 5 pracovních dní pro vydání a doručení rozhodnutí o zajištění uplynula dnem 12. 9. 2025.
30. Tím, že žalovaný doručil napadené rozhodnutí žalobci teprve 15. 9. 2025, nedodržel lhůtu stanovenou v § 46 odst. 4 zákona o azylu, což představuje porušení procesního ustanovení způsobem, jenž má vliv na zákonnost rozhodnutí.

31. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
32. Z důvodu hospodárnosti se v daném případě nezabýval soud důvodností ostatních žalobních námitek za situace, kdy byl shledán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, což postačuje ke skončení řízení o zajištění.

VI.

Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada nákladů právního zastoupení sestávající z odměny za 3 úkony právní služby po 4.620,-Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a kasační stížnosti), 3x režijní paušál po 450,-Kč a 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Plzni dne 16. února 2026

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně